

Rosnatka a svízel přítula

Veliký víchr pocuchal domy, stromy i rostliny. Odvál květinové víly, pomačkal jim křídla, vyděsil je k smrti. Ve sluneční škole pro luční víly nastal zmatek. Bylo potřeba ošetřit zraněné a postarat se o ztracené.

Přilétla hrdlička a otřepala se: „Vrků, ať už ji mám z krku.“ Zobáčkem postrkovala vyděšenou zelenou vílu. Na peří měla přichycené drobné zelené kuličky.

„Kdo to je?“ zvědavě se k nim přitočila Bledulka. Začala z hrdličky obírat kulaté pichláčky a vyjekla, když se ty neposedné drobečky uchytily na její sukni.

„Kdyby se – vrků – představila, odnesla bych ji rovnou domů. Jenže ta malá je v šoku a nemluví,“ zavrtěla se hrdlička. Před odletem si důkladně pročísala peří.

„Tfuj, tfuj,“ ozvalo se o kousek dál. Sojka vyplivla další zachráněnou vílu a pečlivě si otírala zobák o trávu. „Br, je tak lepkavá, že jsem ji nemohla odtrhnout z kůry. Postarejte se o ni někdo.“

„Jak se jmenuješ?“ vyzvídala Bledulka, ale ani z téhle víly nevytloukla odpověď.

„Jen klid! Všechno dáme do pořádku,“ posadila ji do trávy vedle víly s kuličkami. Pokusila se ji pohladit.

„Hromy, kroupy, blesky,“ zaklela, když ucítila, jak se jí dlaň lepí k orosenému rukávu.

Podbělka mezitím roznášela sluneční nektar na posilněnou. Bledulce se k poháru přilepila ruka. „Do háje!“ Zamračila se. „Co je to za lepidlo?“

Lepkáví víla omluvně zamrkala a tiše odpověděla: „Přece na hmyz.“

Podbělka proběhla kolem a hned zaveršovala. „Hmyz kytičku opyluje, ta se do něj zamiluje.“

Bledulka nevěřícně vrtěla hlavou. „Zamilovaná kytička nabízí nektar a ne lepidlo.“

„Moucha do lepidla dupne, kytička ji za to slupne,“ zasmála se Podbělka a zmizela.

„Je to tak,“ přikyvovala lepkavá víla. Konečně našla řeč. „Jmenuji se Rosnatka a bydlím u bažin.“

„Skutečně ti chutnají mouchy?“ Nemohla se Bledulka smířit s představou, že květina je hmyzožravá.

„Lístičky mojí rosnatky vypadají jako zubaté tlamičky. Jakmile na ně usedne brouček nebo moucha, sevrou se a rostlina si pochutná.“

Bledulka se otrásla. Chtěla říct „fuj“, ale zarazila se. Někomu chutná zemina, někomu hnůj, někomu mouchy. Byla ráda, že jí nemusí popřát dobrou chuť.

„Jsi v pořádku?“ zkontrolovalo vílu sluníčko. Když přikývla, zhouplo Rosnatku přímo do slatin.

„Bacha, ať se ti nepřilepí na paprsek,“ varovala Bledulka.

Nyní se otočila k víle, kterou našla hrdlička. Křídla už se jí narovnal a z přilnavých kuliček si na sukni skládala květinový vzor. Jen promluvit zatím nedokázala.

„Mlčí, mlčí, do cesty trčí?“ Popichovala ji Podbělka.

Sluníčko postupně vracelo domů uzdravené víly. Jen u téhle poslední zatím nebylo jasné, kde bydlí.

„Napověz nám aspoň slovíčko,“ přemlouvala ji Bledulka.

Dokonce i Podbělka přestala veršovat a zamyslela se. „V šoku ztratila paměť a řeč. Co jedno leknutí způsobilo, mohlo by druhé napravit.“

„Jak to myslíš?“ Nechápala Bledulka.

„Vylekáme ji. Třeba se jí řeč a paměť vrátí.“ Bledulka váhala, ale Podbělka se pustila do práce. Netrvalo dlouho a dorazila zpět s velkým zakrytým překvapením.

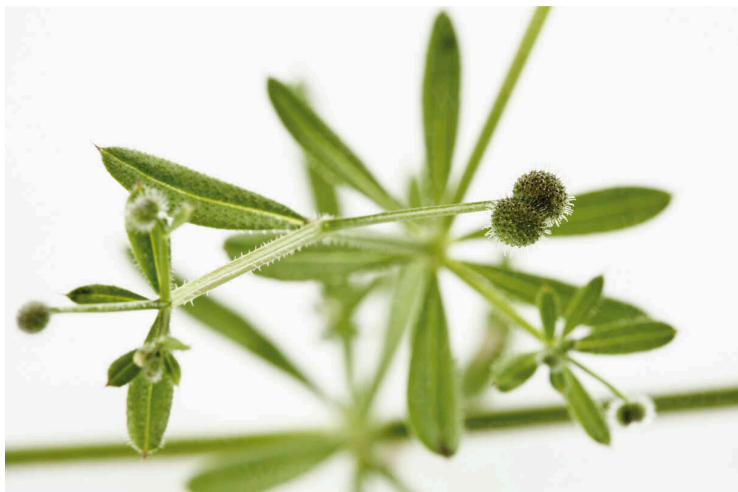
„Bacha!“ Zdvihla ruku, aby upoutala pozornost a strhla zakrývající látku. „Uteč domů, nebo tě sežere šnek!“ Zařvala z plných plic.

Šok utrpěla nejen zelená víla, ze které se rozlétly kuličky na všechny strany, ale i Bledulka. Hlemýžď zvědavě natočil vysunutě oči a makadla. Ustupovaly před ním a zelená víla dostala škytavku. Podbělka se zahleděla do jejich vytrěštěných očí a pobízela ji: „No tak, vzpomeň si! Jaká je tvoje rostlina?“

Vyděšená víla zoufale škytala, v očích měla slzy, ale nevypadlo z ní ani slůvko.

„I ten hafan štěká, když uvidí šneka,

ale tvoje škytavka říká, že jsi padavka,“
naštvala se Podbělka.

„Ale no tak...“, soucitně ji hladila Bledulka. „Netrap se, ona ti chtěla pomoci.“

Nenápadně zelené víle zpátky lepila na sukni opadané kuličky.

„Je důležité přijít na tvoje jméno. Bez něj těžko zjistíme, odkud jsi. Víš, s tebou je svízel, když si ho nepamatuješ.“

„Svízel,“ zašeptala konečně ztracená víla. „Svízel přítula,“ řekla už hlasitěji a ve tváři se jí mihl úsměv.

„No vida!“ Rozzářila se Podbělka. „Máme tu v útulku Svízelku Přítulku.“

Hned se všechno zdálo veselejší. Sluníčko si s vílami pláclo na uznání dobré práce. Poté Svízelku zhouplo k jejímu domovu a Bledulka zmateného šneka zahнала do trávy. Když se vracela, přistihla Podbělku, jak potajmu lepí na sluneční paprsek tři malé zelené kuličky.